

та ся несклоняеми, и ся спрягавать съ мѣстоименны частицы; *mi, ti, gli, ci, vi, loro* като:

<i>mi</i>	<i>dispiace</i>	—	мѣчно	ми	е
<i>ti</i>	„	—	мѣчно	ти	е
<i>gli</i>	„	—	„	му	е
<i>ci</i>	„	—	„	ни	е
<i>vi</i>	„	—	„	ви	е
<i>dispiace loro</i>		—	„	имъ	е

Забѣлѣжв. Рѣчь *si* (онъ, она, оно) коя-то на Французскій языкъ е „on“, употрѣблява ся:

а) *Si* въ италіянскій языкъ всякога стои прѣдъ глаголно трете лице както въ единств. така и въ множ. число, на пр. *Si teme la povertà* бои ся отъ сыромашіж; *si cercano le ricchezze* они трѣсятъ богатство.

б) Нѣкога съвсѣмъ ся оставя, нѣ тогава глаголь-тъ ся туря въ множ. число трете лице, на пр. *dicono che avremo guerra* казвать, че щемъ имамы войнж.

в) *Si* ся оставя и тогава, кога-то слово прійме страдателенъ разумъ, на пр. *sono aspettato* на мѣсто: *mi si aspetta* чякамъ ся. Сѣтнѣ ако *si* ся посрѣщне съ мѣстоимѣнный глаголь, тогава ся изврѣля, и на негово мѣсто ся употрѣблявать: *uno, taluno, l'uomo* и пр. на пр. *uno s'immagina* еде-кой си въображая; неможе да ся рѣче: *si si immagina*.

ГЛАВА ШЕСТА.

За Срѣдне-взаимны глаголы.

(*Dei verbi Neutri o Reciproci*).

117. — Срѣдне-взаимни глаголи всякога ся спрягавать съ частицы: *mi, ti, si, ci, vi, si* и съ спо-